

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Forslaget fremsættes for at få nye og tidssvarende regler for redningsberedskabet i Grønland. Den hidtil gældende landstingsforordning fra 1992 om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand fastsætter ikke regler for det fremtidige redningsberedskab, som ønskes indført. Dermed er landstingsforordning fra 1992 om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand ikke længere hensigtsmæssig og anvendelig.

Den nuværende landstingsforordning fra 1992 om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand fastsætter blandt andet regler for brandvæsenet i kommunerne og om brandvæsenets mulighed for at yde et forsvarligt rednings- og slukningsarbejde ved brand, samt om foranstaltninger til forebyggelse af brandfare. Disse bestemmelser opretholdes med forslaget i en mere tidssvarende udgave.

Hovedformålet med forslaget er dels at imødekomme et behov for mere tidssvarende regler på beredskabsområdet, idet udviklingen i samfundet til stadighed stiller større og større krav til redningsberedskabet, dels at få indarbejdet de opgaver, som redningsberedskabet gradvist har måttet påtage sig, og som ikke er synliggjort i den eksisterende lovgivning. Her tænkes for eksempel på redningsopgaver, herunder frigørelse af fastklemte personer ved automobilulykker og redningsoperationer på vand og i fjeld.

Brandvæsenet vil med forslaget indgå som en del af det fremtidige redningsberedskab, som kommunerne skal oprette. Det eksisterende brandvæsen vil dermed blive inkorporeret i redningsberedskabet.

Forslaget viderefører bestemmelser om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand som en del af redningsberedskabet.

Forslaget fastlægger rammerne og opgaverne for redningsberedskabet og omfatter endvidere planlægningen af redningsberedskabet.

Den grundlæggende idé i forslaget om redningsberedskabet er, at der på lokalt plan skal være et redningsberedskab, som hurtigt kan indsættes til opgaver, der skal forebygges, begrænses og afhjælpe skader på personer, ejendom og miljø ved ulykker og katastrofer eller overhængende fare herfor.

Den enkelte kommune skal i højere grad prioritere sine ressourcer til fordel for det daglige redningsberedskab.

Den enkelte kommune skal således både kunne afhjælpe virkningerne af såvel mindre som mere omfattende ulykker, hvis der opstår et behov herfor. Ved større ulykker og katastrofer, der eventuelt kræver flere ressourcer og som er mere vidtrækkende end kommunens område, kan der hentes hjælp fra andre kommuners redningsberedskaber.

De enkelte kommuner skal udarbejde en beredskabsplan efter vejledende retningslinjer fastsat af Naalakkersuisut. De kommunale beredskabsplaner skal afløse de hidtidige kommunale brandvedtægter.

Desuden er formålet med forslaget at få indført sektoransvar på beredskabsområdet, hvor den enkelte myndighed har ansvaret for hver deres område.

Sektoransvaret indebærer, at de enkelte myndigheder skal opbygge et beredskab og udarbejde beredskabsplaner inden for deres eget område, hvilket i realiteten indebærer en videreførelse af det daglige arbejde. Ved at indføre sektoransvar strækkes ansvaret for de enkelte områder i hverdagen til at gælde ved ulykker og katastrofer. I den forbindelse vil sektoransvaret medvirke til, at samfundets virksomhed kan videreføres i alle ulykkes- og katastrofesituationer.

Sektoransvarsprincippet er det bærende princip for den praktiske ansvarsfordeling mellem de forskellige aktører og danner allerede grundlag for beredskabsplanlægning for selvstyremyndighederne inden for deres respektive ansvarsområder. Sektoransvaret betyder, at den myndighed, virksomhed eller institution, som til daglig har ansvaret for et område, også har ansvaret for det pågældende område ved en større ulykke eller katastrofe. Sektoransvaret omfatter ligeledes ansvaret for at planlægge, hvordan man vil opretholde og videreføre funktionerne inden for ens ansvarsområde, hvis der indtræffer en ekstraordinær hændelse.

Dette medfører, at der inden for hvert sektorområde skal fortages en beredskabsplanlægning med udgangspunkt i de daglige funktioner og hvor sektoransvaret fastholdes. Et lignende planlægningsansvar påhviler de kommunale myndigheder.

Det vil derfor være vigtigt, at myndighederne har overvejet beredskabet inden for deres eget område og har kendskab til den overordnede ansvarsfordeling.

Beredskabsplanlægningen baseres dermed på det generelle princip, at den myndighed, der varetager den daglige funktion, også varetager funktionen i de ulykkes- og katastrofesituationer, hvor dagligdagens ressourcer ikke er tilstrækkelige.

Det er således i den daglige administration, at der skal tages de fornødne beredskabsmæssige hensyn, således at flest mulige beredskabsforberedelser kan gennemføres på en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig måde.

Forslaget indebærer endvidere, at beredskabskommissionen lovfæstes.

Medlem af Naalakkersuisut for beredskab skal koordinere planlægningen og gennemføre den del af planlægningen, der ikke påhviler andre myndigheder, herunder den overordnede koordinering i forhold til beredskabskommissionens virke.

2. Lovforslagets hovedpunkter

Lovforslaget indeholder følgende hovedpunkter:

Fastlæggelse af redningsberedskabet, således at kommunerne får opbygget et redningsberedskab, hvis opgave er at forebygge, begrænse og afhjælpe skader på personer, ejendom og miljø.

Forslaget indebærer, at de fredsmæssige opgaver er udgangspunktet for beredskabet. På den måde vil eventuelle kriser, ulykker eller katastrofer indebære en videreførelse af de daglige beredskabsopgaver med de ændringer, som en krise, ulykke eller katastrofe vil kunne give anledning til.

Kommunalbestyrelsen er ansvarlig for redningsberedskabet. Ved oprettelse af et egentligt redningsberedskab bliver opgaverne bredere og mere omfattende, da redningsberedskabet skal kunne indsættes under krise, ulykker eller katastrofer. Redningsberedskabet skal kunne varetage de almindeligt forekommende opgaver, som brandvæsenet allerede varetager i dag.

Der indføres med forslaget som noget nyt et sektoransvar. Sektoransvar indebærer, at den enkelte myndighed varetager sine opgaver også i tilfælde af ulykker og katastrofer. Den pågældende sektor vil være ansvarlig for, at der er udarbejdet beredskabsplaner og at beredskabet indenfor det pågældende område fungerer. Dette vil for eksempel ved en oliekrise betyde, at de respektive miljømyndigheder skal varetage de miljørelaterede opgaver i forbindelse med krisen, mens eventuelle sundhedsrelaterede opgaver skal varetages af sundhedsmyndighederne mv.

Som et led i beredskabet vil der skulle sørges for, at samfundets funktioner kan videreføres under større ulykker, katastrofer eller kriser ved planlægning og ved at træffe de nødvendige foranstaltninger herfor.

Naalakkersuisut ved medlem af Naalakkersuisut for beredskab varetager de beredskabsopgaver, der ikke påhviler andre myndigheder..

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

3.1. De økonomiske konsekvenser for det offentlige

Det forventes, at forslaget vil indebære forøgede udgifter for kommunerne, da de ifølge forslaget skal etablere et redningsberedskab, der går videre end det eksisterende brandvæsen, og som blandt andet skal varetage ulykker og katastrofer, herunder brandberedskabet. Der skal ansættes en redningsberedskabschef på fuldtid i forbindelse med forslaget, hvilket vil kunne medføre øgede udgifter på ca. tal af 200.000 kroner årligt per storkommune.

Der skal endvidere afsættes midler til uddannelse af personel til redningsberedskabet, så redningsberedskabet kan varetage deres funktion. Der vil derfor være behov for at optimere det gældende brandvæsen i form af uddannelse, for at de kan varetage redningsberedskabet. Samtidig vil det være nødvendigt at uddanne mindst 4 beredskabschefer i storkommunerne i krisehåndtering, da de vil have det overordnede ansvar i de 4 storkommuner. Det kan på nuværende tidspunkt ikke vurderes hvad de økonomiske konsekvenser heraf vil blive. Dog kan det nævnes, at alle kommuner har ansat eller i gang med at ansætte beredskabschefer på fuldtid, som opfylder de kvalifikationer, der er angivet i forslaget.

Hertil skal forventes udgifter til diverse anskaffelser, herunder frigørelsesværktøj og fjeldredningsudstyr for de kommuner, der ikke af egen drift har foretaget sådanne investeringer. Det er ikke muligt at angive det nøjagtige beløb, men det samlede beløb vil kunne andrage 1.500.000 kroner i alt.

I henhold til budgetbidraget i Finanslov 2010 skal det bemærkes at kommunerne modtager 100.000 kr. årligt fra 2010 til køb af frigørelsesværktøjer af fastklemte ved trafikuheld m.v.

Desuden vil der kunne forventes udgifter til uddannelse af beredskabskommissionens medlemmer i krisehåndtering samt udgifter til beredskabskommissionens virksomhed. Naalakkersuisut skal dække udgifterne til beredskabskommissionens virksomhed. Udgiften hertil vil kunne afholdes inden for eksisterende bevilling på hovedkonto 70.10.08.

3.2. De administrative konsekvenser for det offentlige

Der forventes ikke yderligere administrative konsekvenser for det offentlige, da Selvstyret allerede varetager de pågældende opgaver, herunder sekretariatsbistand for beredskabskommissionen. Ligeledes varetager kommunerne for den største del allerede opgaver med udarbejdelse og vedligeholdelse af beredskabsplaner m.m.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Der forventes ingen økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. De miljø- og naturmæssige konsekvenser

Forslaget forventes ikke at have miljø og naturmæssige konsekvenser, da forslaget omhandler beredskabet.

6. Administrative konsekvenser for borgere

Forslaget skønnes ikke at ville medføre administrative konsekvenser for borgerne.

7. Forholdet til Rigsfællesskabet og selvstyre

Forslaget har ingen konsekvenser for Rigsfællesskabet.

8. Høring af myndigheder og organisationer m.v.

Forslaget har været i høring hos: KANUKOKA, Mittarfeqarfiit, Nukissiorfiit, Royal Arctic Line, Greenland Mining Service, Landstyreformandens Departement, Departementet for Finanser og Nordiske Anliggender, Departementet for Kultur, Uddannelse, Forskning og Kirke, Departementet for Erhverv og Råstoffer, Departementet for Sociale Anliggender, Departementet for Sundhed, Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug, Departementet for Indenrigsanliggender, Natur og Miljø, Politimesterembedet i Grønland, Rigsombuddet i Grønland, Beredskabsstyrelsen i Danmark, Grønlands Kommando, Forsvarsministeriet, Miljøministeriet i Danmark.

9. Høringssvar

Kommune Kujalleq, Qeqqata Kommunua, Kommuneqarfik Sermersooq, Qaasuitsup Kommunua, KANUKOKA, Royal Arctic Line, Beredskabsstyrelsen i Danmark, Grønlands Politi, Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug, Departement for Indenrigsanliggender, Natur og Miljø (Miljøafdelingen og Naturafdelingen), Økonomi- og Personalestyrelsen, Landslægeembedet, Departementet for Sundhed, Mittarfeqarfiit, Departementet for Finanser, Økonomisk Planlægning samt Rigsombudsmanden i Grønland har afgivet høringssvar.

Høringen gav anledning til følgende:

Beredskabsstyrelsen i Danmark:

Beredskabsstyrelsen har en række materielle og redaktionelle ændringer, som Ejendoms- og Beredskabsstyrelsen har indarbejdet i fornødent omfang.

”Til bestemmelsen i lovforslagets (høringsforslagets) § 1, 2. pkt., hvorefter der ved redningsberedskabet forstås det kommunale redningsberedskab, skal, jf. også Beredskabsstyrelsens kommentar til bestemmelsen, særligt bemærkes, at der med

affattelsen ikke pålægges de nationale selvstyremyndigheder redningsberedskabsopgaver. I den forbindelse kan der f.eks. peges på olieforureningsberedskabet, hvor der vel kan være opgaver for selvstyremyndighederne både inden for tresømilegrænsen og på land. Endvidere må bestemmelsen i § 2 også indicere, at der overordnet set er redningsberedskabsopgaver for de nationale selvstyremyndigheder, hvilket tilsvarende gælder bestemmelserne i §§ 3 og 4. Det kunne måske således overvejes at udelade det pågældende 2. pkt. i § 1.”

Departementet er enig med Beredskabsstyrelsen og tilrettet det, således at 2. pkt. i § 1 er fjernet.

”Endvidere kan det udledes af bestemmelsen i § 3 (høringsforslagets), at der kun etableres en national beredskabskommission, medens kommunerne ikke får pligt til at etablere en beredskabskommission.

Der er indføjet en ny bestemmelse, der fastsætter, at kommunerne skal etablere en beredskabskommission.

Det kunne som følge heraf overvejes at indsætte et ”kapitel 3” efter ”§ 4, stk. 4”, idet der synes at mangle et kapitel 3.”

Departementet har tilrettet dette, således at kapitel 3 er tilføjet.

”Beredskabsstyrelsen skal herudover pege på, at lovbemærkningerne til § 6 indeholder betegnelser på en række af styrelsens uddannelser, der ikke længere er dækkende for de aktuelt udbudte uddannelser.”

Departementet har undersøgt overstående og har fundet ud af, at de betegnelser, der er brugt i bemærkningerne ikke er korrekte. Det er derfor tilrettet.

Grønlands politi:

(Høringsforslagets) § 12, stk. 1. Vi mener at denne bestemmelse kræver en tydeliggørelse. I den danske beredskabslovs § 17 er det hjemlet, at politiet er koordinerende - og dermed overordnet leder på taktiske indsatser. Vi mener det samme bør være gældende i Grønland, således at brandvæsenet vil være leder på selve skadestedet, imens politiet varetager den overordnede, koordinerende ledelse. Det er i praksis politiet som har erfaring og viden om styring og ledelse af skadesteder, og det bør være defineret i bestemmelsen at politiet har den overordnede ledelse på stederne.

Departementet har ændret bestemmelsen, så det er tydeliggjort, at det er politimesteren i Grønland, der koordinerer.

(Høringsforslagets) § 13, "sørger politiet" skal ændres til "efter politiets beslutning".

Bemærkningen er efterkommet.

”(Høringsforslagets) § 17, vi skal foreslå, at det overvejes at udvide bestemmelsen således: ”... vidt muligt sikres. Bevissikringen skal finde sted efter aftale med politiet, hvis der er mulighed for dette”.

Departementet har tilrettet det, så det er i overensstemmelse med politiets bemærkninger.

”(Høringsforslagets) § 26, stk. 3, Vi skal henstille, at det - ud fra en helhedsbetragtning - overvejes at indsætte ”telte” efter ”...forsamlingslokaler”, idet der herved tages højde for anvendelsen af cirkustelte o.lign.”

Departementet har indarbejdet dette.

”(Høringsforslagets) § 31, vi mener det bør overvejes specifikt at nævne politiet på lige fod med redningsberedskabet, idet det er en bestemmelse der kan overtrædes, og dermed straffes. Man kan i den sammenhæng diskutere om en anmelder ikke har gjort det han skulle - anmeldelsesvis, ved at kontakte politiet, idet han så kan have en god formodning om at de vil underrette de relevante og at redning vil blive iværksat.”

Departementet har indarbejdet det foreslåede.

”(Høringsforslagets) § 35, stk. 5, Bestemmelsen bør formuleres i overensstemmelse med den nye kriminallov, henset til, at forordningen først træder i kraft den 010710, altså at der kan pålægges juridiske personer (altså selskaber mv.) et kriminalretligt ansvar efter reglerne i kriminallovens § 5.”

Departementet har tilrettet dette, så det er i overensstemmelse med den nye kriminallov, der træder i kraft den 1. januar 2010.

KANUKOKA:

”Til (Høringsforslagets) § 11, stk. 7

Vedligeholdelse og eftersyn af brandhaner og vandforsyningssteder har hidtil været varetaget af Nukissiorfiit. Denne ordning bør efter KANUKOKAs opfattelse videreføres og ansvarsfordelingen på dette område bør fremgå af loven.”

Det er tilrettet, således, at det fremgår af forslaget, at det er Nukissiorfiit, der varetager vedligeholdelse og eftersyn af brandhaner og vandforsyningssteder.

”Der bør efter KANUKOKAs opfattelse være lovhjemmel til, at beredskabet kan pålægge institutioner, som befinder sig i bygninger, som ikke er kommunalt ejede, at foretage evakueringsøvelser på linje med den hjemmel der findes i den danske beredskabslov § 35, stk. 2. For kommunalt ejede bygninger kan kommunen gøre det som ejer af bygningerne. Mange bygninger såsom hospitaler og undervisningsinstitutioner eller erhvervsvirksomheder ejes ikke af kommunerne. Kommunen kan efter loven stille krav om bygningsindretning og brandmateriel mv. men der er ikke hjemmel til at forlange afholdt brandøvelser, således at det kan kontrolleres, at institutionerne og de mennesker, der færdes i dem, ved hvordan de skal forholde sig i tilfælde af brand.”

Departementet har tilføjet en ny bestemmelse, der angiver det foreslåede.

Kommuneqarfik Sermersooq:

”Ad. (Høringsforslagets) § 4, stk. 2:

I lovforslaget står der at næstformanden for beredskabskommissionen både udpeges af medlem af Naalakkersuisut for beredskab og KANUKOKA. Hvem udpeger næstformanden?”

Departementet skal hertil bemærke, at det i forslaget måske ikke har fremgået tydeligt nok, hvorfor departementet har tilrettet dette, så det fremgår klart, at KANUKOKA udpeger næstformanden.

”Ad. (Høringsforslagets) § 11,stk. 7:

Nukissiorfiit varetager i øjeblikket vedligeholdelsen af brandhaner og vandforsyningssteder, uden omkostninger for kommunen. Vedligeholdelse og eftersyn bør fortsat udføres af Nukissiorfiit.”

Departementet er enig heri og tydeliggjort bemærkningerne.

Qeqqata Kommunia:

”Vi kan ikke se at den kommunale brandkommissionen bliver nævnt nogen steder og vil i den forbindelse forhøre om de bliver nedlagt og hvis så, hvordan erstattet?”

Departementet har tilføjet en ny bestemmelse, der tager højde for dette, således at kommunerne vil skulle oprette en beredskabskommission.

Mittarfeqarfiit:

”Der er umiddelbart en uoverensstemmelse mellem lovens navn ”Landstingslov nr. xx af dd.mm 2010 om redningsberedskabet i Grønland” og definitionen i §1.1, hvor det fremgår at der ved redningsberedskabet forstås ”det kommunale redningsberedskab”. Lovforslaget omfatter imidlertid mere end det kommunale redningsberedskab, da der med lovforslaget samtidig nedsættes en beredskabskommission lige som en meget vigtig del af lovforslaget er at indføre sektoransvarsbegrebet.”

Departementet er enig i dette og har fjernet sidste sætning i § 1, stk. 1. Jf. desuden kommentarer til Beredskabsstyrelsens høringssvar.

Departementet skal bemærke, at selvom det er angivet, at sektoransvaret indføres ved denne lov, er det som sådan ikke noget nyt, da det har eksisteret i længere tid.

Departementet for Sundhed:

”Herudover har embedslægeinstitutionen har pr. 1. april 2009 skiftet navn til Landslægeembedet i Grønland. Dette skal derfor konsekvensrettes i hele lovforslaget med bemærkninger.”

Departementet har tilrettet dette.

(Høringsforsalgets) § 9, stk. 2:

Ordlyden foreslås ændret til:

” Stk. 2. Undtaget fra redningsberedskabets opgaver er SAR-opgaver og sundhedsområdets beredskab, der reguleres af anden lovgivning.”

Departementet har tilrettet bestemmelsen således, at undtaget fra redningsberedskabets opgaver er SAR- opgaver og sundhedsvæsenets evakueringer.

Landslægeembedet:

I (Høringsforslagets) § 4 stk. 1, linje 2 skal Embedslægeinstitutionen ændres til Landslægeembedet.”

Dette er tilrettet.

Rigsombudsmanden i Grønland:

”I § 1, stk. 2, mangler formentlig ”i” efter ”inddeles”.

Er tilrettet.

”I (Høringsforslagets) § 3, stk. 2, bør udtrykket ”national” undgås, da Grønland endnu ikke opfylder de folkeretlige krav til at være en nation. I stedet foreslås udtrykket en beredskabsplan for Grønland”, der præcist dækker indholdet, anvendt i stedet.”

Departementet har fjernet ”national”.

Departementet for Indenrigsanliggender, Natur og Miljø, Miljøafdelingen:

”Alle steder hvor der er skrevet Embedslægeinstitutionen skal rettes til Landslægeembedet bl.a. i (Høringsforslagets) § 4, der er også steder med landstyre, direktorater og forkerte navne på departementer.”

Departementet har tilrettet dette.

”(Høringsforslagets) § 6, stk. 4

Hedder det ikke fastvingede fly i stedet for fastvige fly? Gælder også i bemærkningerne.”

Er tilrettet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til stk. 1

Bestemmelsen omhandler pligten til at etablere og opretholde et redningsberedskab, der kan indsættes til at forebygge, begrænse og afhjælpe skader på personer, ejendom og miljø, ved ulykker og katastrofer eller overhængende fare herfor. Det forudsættes, at udbygningen af redningsberedskabet fortsat påhviler kommunerne. Eventuelle merudgifter hertil vil skulle forhandles via det kommunale bloktilskud.

Bestemmelsen berører ikke de opgavesæt, der varetages af de øvrige myndigheder, der har ansvaret for indsatser i forbindelse med ulykker og katastrofer i dagligdagen. Redningsberedskabet omfatter

således for eksempel ikke miljømyndighedens beredskab, lufthavnenes beredskab, og fly- og søredningstjenesten.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, er varetagelsen af de almindelige hverdags opgaver udgangspunktet for redningsberedskabet, således at de opgaver, der opstår i tilfælde af ulykker og katastrofer, er en videreførelse af de almindelige hverdags opgaver med de ændringer, en ulykke eller katastrofe kan give anledning til.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår som hidtil, at redningsberedskabet kan inddeles i og bestå af flere beredskabskredse.

Fra januar 2009 overgik de hidtil 18 kommuner til 4 kommuner, hvorfor redningsberedskabet som minimum vil bestå af 4 beredskabskredse. Det vil dog være naturligt, at redningsberedskabet inddeles i flere end 4 kredse, da landets geografi nødvendiggør dette. Der vil således være tale om, at der oprettes underkredse til de 4 hovedkredse, der følger kommuneinddelingen.

Det er ikke sikkert at der er behov for den samme dimensionering af udstyr og personel i samtlige beredskabskredse. Dette vil skulle vurderes fra kreds til kreds og bero på en konkret vurdering i forhold til beboelse og bebyggelse i beredskabskredsene.

Før kommuneomlægningen fra 18 til 4 kommunerne var der til slukning af ildebrand i hver by et ”motoriseret udrykningskorps”, mens byggerne normalt var i besiddelse af lettere materiel. Det vil i den forbindelse være nærliggende, at der i de kredse, hvor der er samlede bebyggelser, opretholdes lokale redningsberedskaber.

Der vil desuden eventuelt kunne være tale om, at der kan rekvireres udstyr og personel fra de større kredse.

Til stk. 3

Naalakkersuisut fastsætter nærmere regler om redningsberedskabet dimensionering, herunder standarder for de enkelte slukningstog og mandskabsnormeringer for de enkelte kommuner.

Dette har hidtil været fastsat i et cirkulære, men vil nu kunne fastsættes i bekendtgørelsesform. På nuværende tidspunkt er det fastsat i cirkulære nr. 1 af 15. marts 1994 om standardudrykning og mandskabsnormering, som opretholdes indtil det erstattes i medfør af denne lov.

Til § 2

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 11.

Tilsynet med brandvæsenet har tidligere været varetaget af Grønlands tekniske Organisation, Nuna-Tek. Herefter har det været varetaget af Grønlands Byggevesen, Brandsektionen i København.

Da Grønlands Byggevæsen blev reorganiseret og området hjemtaget, blev tilsynet underlagt Naalakkersuisut, i praksis Direktoratet for Sundhed og Miljø, Miljø- og Naturforvaltningen.

Dette foreslås bibeholdt, dog således, at tilsynet nu i praksis ligger hos medlem af Naalakkersuisut for beredskab. Ved medlem af Naalakkersuisut for beredskab forstås det ressortansvarlige område for beredskab.

Naalakkersuisut fører tilsyn med redningsberedskabet, hvilket indebærer, at Naalakkersuisut skal sikre sig, at kommunerne opretter et redningsberedskab, der vil være i stand til at varetage de opgaver, der kan opstå i forbindelse med ulykker og katastrofer.

Endvidere kan Naalakkersuisut fastsætte nærmere regler om alt der tilkommer tilsynet af kommunernes redningsberedskab, herunder eksempelvis prøvealarmeringer af redningsberedskabet.

Til § 3

Bestemmelsen er ny og fastslår blandt andet, at der skal nedsættes en beredskabskommission.

Til stk. 1

Det fremgår af bestemmelsen, at Naalakkersuisut som øverste administrative myndighed for redningsberedskabet nedsætter en beredskabskommission. Beredskabskommission skal følge og i nødvendigt omfang koordinere redningsindsatsen, hvilket betyder, at beredskabskommissionen skal fungere som et rådgivende og koordinerende organ i forhold til det politiske system. Det vil dermed være beredskabskommissionen, der har direkte kontakt til Naalakkersuisut og videreformidler situationen til det politiske system.

Beredskabskommissionen skal som et led i sin funktion bidrage til, at samfundet kan fungere så optimalt som muligt ved ulykker eller katastrofer. Det påhviler beredskabskommissionens formand eller formandens stedfortræder at sørge for, at de rette personer bliver indkaldt til beredskabskommissionen i forbindelse med ulykker eller katastrofer i landet, når der viser sig et behov herfor.

Til stk. 2

Beredskabskommissionen skal udarbejde en beredskabsplan, der skal være gældende for Grønland og anvendes i tilfælde, som omfattes af planen, særligt i forbindelse med ulykker eller katastrofer i landet. Beredskabsplanen eller revisioner heraf vil skulle vedtages på et af beredskabskommissionens møder, inden den sendes til godkendelse i Naalakkersuisut.

Beredskabsplanen skal anvendes i forbindelse med ulykker og katastrofer og sammenfatte alle de nødvendige og relevante planer, der skal til for at redningsberedskabet kan fungere optimalt i tilfælde af ulykker og katastrofer.

Beredskabsplanen skal godkendes af Naalakkersuisut.

Det vil i realiteten være det ressortansvarlige naalakkersuisut område for beredskab, der skal udarbejde beredskabsplanen til vedtagelse i beredskabskommissionen og godkendelse i Naalakkersuisut. I praksis vil det være medlem af Naalakkersuisut for beredskabs administration, der skal uarbejde beredskabsplanen.

Det er fastsat nærmere regler om beredskabsplanlægning i lovens kapitel 5.

Til stk. 3

Beredskabskommissionen indkaldes ved større ulykker og katastrofer eller efter behov. Indkaldelse vil være efter en konkret vurdering fra beredskabskommissionens formand, eventuelt i samråd med andre medlemmer af beredskabskommissionen. Det er formanden eller formandens stedfortræder, der aktiverer beredskabskommissionen. Det er således hverken Naalakkersuisut eller den danske regering, der indkalder til møder.

Da indkaldelse af beredskabskommissionen ved større ulykker og katastrofer eller efter behov beror på en vurdering fra formanden, medfører det, at der vil være situationer, hvor det ikke vil være nødvendigt for beredskabskommissionen at sammentræde. Det kan for eksempel være, hvor situationen monitoreres, men hvor medlemmerne ikke er samlet, da det ikke vurderes, at der er behov for at samles.

Formanden kan vurdere, at situationen alene nødvendiggør, at beredskabskommissionen orienteres om, hvad der sker i en opstået situation.

Beredskabskommissionen koordinerer indsatsen i samarbejde med politiet ved større ulykker og katastrofer.

Til stk. 4

Beredskabskommissionen skal tilvejebringe et fyldestgørende informationsmateriale for Naalakkersuisut og rigsmyndighederne, så Naalakkersuisut og rigsmyndighederne er orienteret om beredskabsforholdene, herunder om opståede ulykker og katastrofer, hvor der er behov for det.

Det vil være formanden i fællesskab med beredskabskommissionen, der vurderer, hvis og hvornår Naalakkersuisut og rigsmyndighederne skal orienteres om pågående ulykker og katastrofer.

Endvidere skal beredskabskommissionens sekretariat medvirke ved samordningen af de forskellige beredskabsplaner og udarbejdelsen af beredskabsplanen for Grønland. Samordning af de involverede myndigheders aktiviteter vil blandt andet fremgå af beredskabsplanen for Grønland.

Sekretariatsfunktionen for beredskabskommissionen varetages af administrationen under medlemmet af Naalakkersuisut for beredskab, hvilket indebærer, at det pågældende ressortområde skal være orienteret og opdateret på beredskabsområdet.

Til stk. 5

Det foreslås, at beredskabskommissionen afholder regelmæssige øvelser for at få afprøvet beredskabsplanerne og beredskabskommissionen. Hertil hører også justering af beredskabsplanerne,

hvis det viser sig, at der er behov for justering. Dette vil blandt andet kunne ses i forbindelse med regelmæssige øvelser og afprøvning af beredskabsplanerne.

Desuden skal beredskabskommissionen arrangere og deltage i relevant kursusvirksomhed. På den måde kan beredskabskommissionen være opdateret og uddannet inden for beredskabsområdet, så beredskabskommissionen har den relevante baggrund for at kunne varetage deres opgave.

Det er vigtigt, at beredskabskommissionen er opdateret og følger med i udviklingen inden for beredskabsområdet for at kunne varetage området på tilfredsstillende vis.

Til § 4

Bestemmelsen er ny og omhandler sammensætningen af beredskabskommissionen.

Til stk. 1

Beredskabskommissionen består af 7 medlemmer som repræsenterer følgende myndighederne:

Naalakkersuisut, KANUKOKA, Landslægeembedet, Politimesterembedet i Grønland, Grønlands Kommando og Rigsombudsmanden i Grønland.

Der udpeges 1 medlem fra de enkelte myndighedsrepræsentationer, dog udpeges der to medlemmer af Naalakkersuisut. Naalakkersuisutområdet for beredskab udpeger medlemmerne på vegne af Naalakkersuisut.

Medlemmer er sammensat på baggrund af de pågældende myndigheders omfattende og erfaringsmæssig viden inden for deres respektive områder og fordi de kan bidrage og medvirke til beredskabskommissionens virke.

Baggrunden for, at der udpeges flere medlemmer fra Naalakkersuisutområdet for beredskab er, at medlem af Naalakkersuisut for beredskab har det overordnede ansvar for beredskabsområdet og beredskabskommissionens og dens virke. Det vil derfor være hensigtsmæssigt og afgørende for beredskabskommissionens arbejde, at Naalakkersuisutområdet for beredskab har mere end et medlem i beredskabskommissionen.

Rigsmyndighedernes deltagelse i beredskabskommissionen forudsætter en forudgående aftale med de pågældende rigsmyndigheder herom.

Udover de to medlemmer, som medlem af Naalakkersuisut for beredskab udpeger, udpeger ressortområderne for miljø og sundhed hver en tilforordnet.

Til stk. 2

Medlem af Naalakkersuisut for beredskab udpeger formandskabet, da denne er ressortansvarlig for beredskabet. Formandskabet for beredskabskommissionen varetages endvidere af beredskabskommissionens sekretariat. Baggrunden herfor er, at det skal være muligt at kontakte

mere end én person, når beredskabskommissionen skal aktiveres. Sekretariatet skal gå gennem formanden eller næstformanden for at aktivere beredskabskommissionen, jf. stk. 3.

Næstformandposten udpeges af KANUKOKA. KANUKOKA er næstformand, da KANUKOKA er repræsentant for kommunerne og dermed for det kommunale redningsberedskab.

Til stk. 3

Stk. 3 fastsætter, at Naalakkersuisut afholder alle udgifter til beredskabskommissionens virksomhed. Der er afsat midler til beredskabskommissionens virke og arbejde i finansloven.

Til § 5

Bestemmelsens stk. 1 er ny, hvorimod stk. 2 svarer til § 2 i landstingsforordning nr. 6 af 30. oktober 1992 om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen skal etablere en beredskabskommission til at fungere i kommunalt regi. Beredskabskommissionen erstatter den tidligere brandkommission.

Til stk. 2

Kommunalbestyrelsen skal udpege medlemmerne af kommission som mindst skal bestå 6 medlemmer. 3 af medlemmerne skal være medlem af kommunalbestyrelsen, 1 medlem skal være ansat i kommunens tekniske forvaltning. Desuden skal beredskabschefen og en af Politimesteren i Grønland udpeget person være repræsenteret i kommissionen.

Til § 6

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 2.

Til stk. 1

Det følger af stk. 1, at kommunalbestyrelsen har ansvaret for redningsberedskabet.

Kommunalbestyrelsen har ansvaret for at sikre og kontrollere, at redningsberedskabet er forsvarligt opbygget, så det kan varetage funktionen som redningsberedskab.

Desuden henvises til bemærkningerne til § 10

Til stk. 2

Bestemmelsen omhandler kommunalbestyrelsens pligt til at sikre den umiddelbare forvaltning af redningsberedskabet. Kommunalbestyrelsen har den øverste ledelse for redningsberedskabet og har

hjemmel til frit at organisere sit redningsberedskab, herunder sammensætningen på baggrund af de overordnede regler, der er fastsat af Naalakkersuisut, jf. § 1, stk. 3.

Kommunalbestyrelsen har dog i lighed med tidligere pligt til i alle spørgsmål om redningsberedskabet at lade redningsberedskabschefen og en af Politimesteren i Grønland udpeget person være repræsenteret i den administrative behandling af sager, der vedrører denne lov. De pågældende personer skal derfor deltage eller på anden måde bidrage i relevante spørgsmål om redningsberedskabet. Dette skyldes, at beredskabschefen og politiet har de nødvendige beføjelser i forbindelse med indsatser ved ulykker og katastrofer. Denne deltagelse øses ved at disse repræsentanter sidder i de kommunale beredskabskommissioner, hvor de tidligere sad i brandkommissionerne, jf. § 5, stk. 2.

Om kommunalbestyrelsens pligt til at udarbejde en kommunal beredskabsplan henvises til § 21.

Til § 7

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 4, stk. 1.

Til stk. 1

Stk. 1 indeholder regler for kommunalbestyrelsens ansættelse af en beredskabschef, der fremover skal være fuldtidsansat og skal have de nødvendige uddannelsesmæssige kvalifikationer for at varetage den daglige ledelse af kommunens beredskab.

Ved nødvendige uddannelsesmæssige kvalifikationer forstås, at minimum følgende uddannelser i redningsberedskabet er gennemført med tilfredsstillende resultat:

- Grunduddannelse Indsats
- Førstehjælpskursus
- Funktionsuddannelse Indsats
- Voksenpædagogisk Grunduddannelse (tidligere kendt som Hjelpeinstruktør)
- Holdleder Brand
- Indsatsleder by
- Indsatsleder Fly

Beredskabschefen har det daglige ansvar for kommunens redningsberedskab og er at anse som øverste indsatsleder.

Til stk.2

Stk. 2 fastsætter, at beredskabschefen i de kommunale redningsberedskaber skal være fuldtidsansat.

Bestemmelsen om en fuldtidsansat beredskabschef skal ses i lyset af den igangværende udvikling i samfundet, der stiller større og større krav til redningsberedskabet, ikke mindst til det forebyggende arbejde som f.eks. brandsyn.

Endvidere stilles kravet om en fuldtidsansat beredskabschef, da arbejdet som beredskabschef anses som værende så omfattende, at det vil være nødvendigt at ansætte beredskabscheferne på fuldtid. Dette skal også ses i forhold til, at redningsberedskabet skal opprioriteres og beredskabscheferne vil have en afgørende rolle heri.

Det skal nævnes at flere kommuner, af egen drift, allerede har ansat en fuldtidsansat brandchef, som vil kunne indtræde som beredskabschef. Det vil dog kunne være nødvendigt at afsætte midler til opgradering af uddannelse i forbindelse hermed.

Til stk. 3

Stk. 3 medfører, at kommunalbestyrelsen skal ansætte minimum 2 indsatsledere. Indsatslederne skal kunne træde i beredskabschefens sted og derfor være i besiddelse af de samme uddannelsesmæssige kvalifikationer som beredskabschefen. Der skal dermed være mulighed for videreuddannelse og opgradering af uddannelse.

Ansættelses- og uddannelseskrav vedrørende indsatsledere skyldes, at de skal kunne indtræde i beredskabschefens sted, når denne ikke har mulighed for at varetage arbejdet eller når en situation er så omfattende, at beredskabschefen skal have assistance til opgaverne.

Ved ansættelse af indsatsledere sikres, at der altid vil være en ansvarlig og uddannet person, der kan varetage koordinering af det kommunale redningsberedskab.

Til stk. 4

Bestemmelsen angiver, at der i kommunerne (de 4 storkommuner) skal være en af indsatslederne, der har gennemført og bestået brandteknisk byggesagsbehandling, således der kan varetages brandteknisk syn af en fagkyndig person. Det behøver ikke nødvendigvis at være beredskabschefen, der har bestået brandteknisk byggesagsbehandling.

Samtidig fastsætter bestemmelsen, at de kommuner, hvor der er lufthavne til fastvingede fly som minimum skal have en indsatsleder med uddannelsen, indsatsleder fly. Baggrunden herfor er, at redningsberedskabet skal have viden om forholdene i lufthavne, samt hvis de skal bistå lufthavnenes beredskab.

Til stk. 5

Stk. 5 fastsætter, at der for hver beredskabskreds uden for hovedbyen skal ansættes en eller flere indsatsledere. Indsatslederen vil have ansvaret for redningsberedskabet i sin egen beredskabsskreds, og for at det fungerer optimalt i tilfælde af ulykker og katastrofer. Indsatslederen bør være en person, der har kendskab til beredskabsområdet, da indsatslederen skal have erfaring og viden inden for området samt viden om nærmiljøet og forholdene, der gør sig gældende i pågældende beredskabsskreds.

Hovedkredsen i kommunerne er den by hvor beredskabschefen har fast domicil eller den by, som kommunen har besluttet skal fungere som hovedkreds. Som eksempel kan nævnes Ilulissat i Qaasuitsup Kommunia og Nuuk i Kommuneqarfik Sermersooq.

Beredskabskredsene i kommunerne kan som udgangspunkt opbygges og inddeles på baggrund af de andre byer med omkringliggende bygder. Kommunalbestyrelsen ansætter indsatsledere i beredskabskredsene.

Til stk. 6

Stk. 6 angiver, at kommunalbestyrelsen ansætter det øvrige mandskab i redningsberedskabsstyrken.

Kommunalbestyrelsen har ansvaret for redningsberedskabet og sammensætningen, hvorfor kommunalbestyrelsen vurderer og beslutter, hvorledes redningsberedskabet skal opbygges. Kommunalbestyrelsen ansætter dermed personel på baggrund af den ønskede sammensætning.

Til § 8

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 4, stk. 3, og omhandler det forhold, at personel til redningsberedskabet modtager vederlag og lønninger efter regler, der fastsættes efter forhandling mellem Selvstyret og KANUKOKA.

Reglerne om vederlag og lønninger fastsættes i henhold til de til enhver tid gældende regler om vederlag og lønninger til medlemmer af brandkorps i Grønland, som fremover vil være personel i redningsberedskabet.

Til § 9

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 7, hvor redning nu også er omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen omhandler det forhold, at personel til redningsberedskabet uddannes efter regler, der fastsættes af Naalakkersuisut.

Der vil kunne kræves særlig uddannelse til redningsberedskabet, eksempelvis fjeldredning og anden relevant uddannelse, der optimerer redningsberedskabet.

Uddannelsen sker på Grønlands Brandskole i samarbejde med eventuelt andre egnede uddannelser uden for Grønland, som for eksempel brandskolen i Aarhus. Der gennemføres på nuværende tidspunkt grunduddannelse I og II i Grønland samt førstehjælpskurser.

Der er på nuværende tidspunkt fastsat regler om uddannelse af brandvæsenets personale i bekendtgørelse nr. 33 af 6. september 2001 om uddannelse af brandvæsenernes personale. Bekendtgørelsen forventes opretholdt, indtil den erstattes af nye regler om uddannelse af redningsberedskabets personel efter denne lov.

Til § 10

Bestemmelsen er ny.

Til stk. 1

Stk. 1 fastlægger, at redningsberedskabet skal kunne indsættes mod brand, skader på personer, ejendom og miljøet. Det indebærer blandt andet ulykker som f.eks. brande og eksplosionsulykker, sammenstyrtninger, flyulykker til lands og skibsulykker ved kaj samt uheld, der kan medføre udslip af farlige stoffer på landjorden m.v. Opregningen er ikke udtømmende. Redningsberedskabet skal varetage opgaverne inden for kommunens afgrænsning, hvilket vil sige efter kommuneinddelingen.

Som noget nyt skal redningsberedskabet bistå de sociale myndigheder med at modtage, indkvartere og forpleje evakuerede og andre nødstedte. Formålet vil være at afbøde følgerne af ulykker og katastrofer. Dette vil blandt andet kunne gøres ved at oprette en såkaldt hjælpetjeneste, der træder til og hjælper med evakuerede og andre nødstedte.

Spørgsmålet om varetagelse af opgaver i forbindelse med evakuerede og andre nødstedte skal nøje behandles i den kommunale beredskabsplan.

Til stk. 2

Stk. 2 er en undtagelse til stk. 1. I forhold til redningsberedskabets ansvar, er SAR- (Search- and Rescue) opgaver og sundhedsvæsenets evakueringer ikke omfattet af redningsberedskabets opgaver inden for kommunernes grænse. Baggrunden er, at SAR er rigsansliggende, der til dels er fastlagt i International konvention af 27. april 1979 om maritim eftersøgning og redning (IMO) og i SOLAS-konventionen (Convention on Safety of Lives at Sea) af 1974, og dels i International Standards and Recommended Practices Search and Rescue, Annex 12 til the Convention on International Civil Aviation (ICAO) af 7. december 1944.

Afgrænsningen mellem SAR opgaver og sundhedsvæsenets evakueringer er defineret ved aftale af 29. marts 2006 mellem sundhedsvæsenet og politiet.

Redning af tilskadekomne eller syge personer, der befinder sig på land, og hvor positionen på den tilskadekomne eller syge person er kendt, er ikke omfattet af politiets opgaver, idet en sådan opgave betragtes som en transport/afhentning af en patient og dermed en opgave for det grønlandske sundhedsvæsen.

Det vil sige i det omfang, der i forbindelse med politiets eftersøgningstjeneste findes en tilskadekomne eller sygdomsramt person, er politiet forpligtet til at bringe pågældende til nærmeste område med helårsbeboelse eller tilsvarende område, der er beskrevet i den ovenover anførte aftale. Politiets forpligtelse til en sådan transport er dog betinget af, at dette kan gennemføres transportmæssigt sikkert og forsvarligt, såvel i relation til den tilskadekomne som i relation til politiets personale.

Såfremt det indsatte politipersonale vurderer, at en sådan transport ikke kan gennemføres sikkert og forsvarligt med det tilstedeværende transportmateriel, er de grønlandske sundhedsmyndigheder forpligtede til med egnet transportmiddel at forestå afhentning af patienten, der i sådanne tilfælde vil befinde sig på en kendt position som følge af, at vedkommende er fundet i forbindelse med politiets eftersøgning.

Der henvises i øvrigt til aftale af 29. marts 2006 mellem sundhedsvæsenet og politiet.

Politiets håndtering af SAR-opgaver i Grønland fremgår af politimesterens dagsbefaling VI nr. 1 af 1. oktober 1994. Politiets SAR-opgaver er ikke for Grønlands vedkommende fastlagt i lovregler.

Til stk. 3

Stk. 3 omhandler redningsberedskabets pligt til at yde assistance til et anden kommunes redningsberedskab, til Statens Luftfartsvæsen (RCC), til Grønlands Kommando (MRCC) og politiet, såfremt dette skønnes påkrævet på grund af karakteren af den pågældende ulykke eller katastrofe. Det er kommunalbestyrelsen, der vurderer om redningsberedskabet kan og skal yde assistance i den pågældende ulykke eller katastrofe. Dette forhindrer ikke sektoransvarsprincippet i at gøre sig gældende.

Pligten indtræder, hvor der anmodes om hjælp på grund af ulykkens eller katastrofens karakter. Det vil blandt andet kunne være ved en ulykke eller katastrofe, der er af et sådant omfang, at en kommune, RCC, MRCC eller politiet har brug for assistance fra det kommunale redningsberedskab til at løfte opgaven, eller at der er behov for yderligere hjælp til at løse den pågældende kritesituation.

Behovet vil for eksempel kunne opstå, hvor kommunen har bedre forudsætninger for at klare pågældende situation inden for særlige områder. Ligeledes vil det gøre sig gældende ved rekvirering af udstyr.

Til stk. 4

Naalakkersuisut fastsætter nærmere regler om de opgaver, der varetages af redningsberedskabet i forhold til brand, skader på personer, ejendom og miljøet. Varetagelsen af ulykker, katastrofer og kriser skal ske inden for kommunens grænser, jf. dog stk. 3.

Til § 11

Kommunalbestyrelsen kan i medfør af bestemmelsen indgå aftaler med foreninger, virksomheder, organisationer og private om bistand ved udførelsen af opgaver inden for kommunens redningsberedskab.

Indgåede aftaler er kommunalbestyrelsens ansvar. Det er dog en betingelse, at alle akutte opgaver varetages af redningsberedskabet, da de har ansvaret og ekspertisen på området.

Aftaler efter bestemmelsen vil typisk kunne omhandle enkeltstående opgaver inden for det kommunale redningsberedskab, som for eksempel hvervning af frivillige eller informationsopgaver.

I Kangerlussuaq og Narsarsuaq har lufthavnenes beredskaber varetaget brandvæsenets opgaver ved lufthavnenes bebyggelser. Disse forhold opretholdes, indtil de eventuelt erstattes af andre regler eller aftaler.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til den nuværende forordnings § 9.

Bestemmelsen vedrører den lokale forsyning med brandvand og tager bl.a. hensyn til de faktiske forhold på steder, hvor der ikke kan skaffes vand direkte fra ledninger.

Til stk. 1

Den offentlige vandforsyningstjeneste skal så vidt muligt tage hensyn til tilstrækkelig vandforsyning til brandslukning og dermed anbringe det nødvendige antal brandhaner eller på anden vis sørge for tilstrækkelig vandforsyning, som for eksempel brug af automobilsprøjte og/eller vandtankvogn. Sikring af tilstrækkelig vandforsyning skal ske ved placering og dimensionering af vandledningsnettet, så forsyningen fungerer mest optimalt.

Vandforsyningstjenesten har vedligeholdelsespligten og skal sørge for opretholdelse af den fornødne vandforsyning. Den offentlige vandforsyningstjeneste bærer dermed omkostningerne hertil.

Dette skyldes, at den offentlige vandforsyningstjeneste har forsyningspligten og dermed skal opretholde forsyningspligten til brug for beredskabssituationer, hvor redningsberedskabet skal bruge vand til brandslukning eller lignende.

Til stk. 2

Naalakkersuisut fastsætter i en bekendtgørelse nærmere regler for brandhanernes placering, indretning, vandforsyning, herunder ydelse og tryktilgængelighed. Ligeledes fastsætter Naalakkersuisut regler om krav til adgangsveje og disses snerydning samt om sikring mod beskadigelse ved frost, påkørsel eller andet.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at private vandforsyningssteder skal stilles under offentligt tilsyn. Ved sådanne tilfælde vil opretholdelse og vedligeholdelse ske på kommunens regning.

Private vandforsyningssteder stilles kun under offentligt tilsyn, hvor det er nødvendigt for at opretholde en ordentlig vandforsyning til brandslukning og for redningsberedskabets arbejde.

Til stk. 4

Stk. 4 fastsætter, at kommunalbestyrelsen kan godkende permanente vandreservoirer, søer, elve eller forberedte sugesteder ved åbent hav i områder, der ikke kan forsynes med brandvand fra brandhaner på offentlig eller privat helårsvandledning, som vandforsyningssted.. Dog skal disse på forsvarlig vis holdes åbne ved brandvåger i frostperioder.

Ved brandvåger forstås blandt andet hul gennem isen til brug ved vandforsyning ved brand.

Det skal anføres, at det er vigtigt at iagttage anden lovgivning om vandreservoirer.

Til stk. 5

Stk. 5 fastsætter, at kommunalbestyrelsen kan frafalde kravet om faste vandforsyningssteder, hvis der etableres mobil vandforsyning ved et fornødent antal vandtankvogne placeret i opvarmede garager.

Det er derfor muligt at benytte mobil brandvandforsyning, som for eksempel tankvogn i opvarmet garage, hvor der ikke findes faste vandforsyningssteder.

Til stk. 6

Stk. 6 angiver, at kommunen skal afholde udgifterne ved opretholdelse af fast eller mobil brandvandforsyning i henhold til stk. 4 og 5.

Til stk. 7

Stk. 7 fastsætter, at brandhaner og vandforsyningssteder skal efterses minimum 2 gange om året, samt at ydedygtigheden skal kontrolleres i nødvendigt omfang. Det påhviler energiforsyningsvirksomheden at varetage pågældende kontrol. Baggrunden herfor er, at brandhaner og vandforsyningssteder skal fungere og virke optimalt til deres formål. Ligeledes kan det være nødvendigt at kontrollere ydedygtigheden.

Det er ligeledes angivet i bestemmelsen, at kommunens tilsynsmedarbejdere mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til private bygninger eller ejendomme i det omfang, der er nødvendigt for at kontrollere private vandforsyningssteder under offentligt tilsyn, jf. stk. 3.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til den nuværende landstingsforordnings § 15 med nye tilføjelser.

Til stk. 1

Indsatsen ved ulykker og katastrofer koordineres af politimesteren. Politiets koordinerende funktion kan i øvrigt udledes af retsplejeloven.

Til stk. 2

Stk. 2 fastsætter, at Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse om den tekniske ledelse af indsatsen.

Den nuværende Instruks for brandinspektører i Grønland af 31. januar 1980 opretholdes, indtil den erstattes af regler udstedt i medfør af denne lov.

Til § 14

Bestemmelsen svarer til den nuværende landstingsforordnings § 16, og omhandler forholdet til politiets koordinering i forbindelse med indsættelsen af redningsberedskabet.

Bestemmelsen fastsætter, at i forbindelse med indsættelse af redningsberedskabet vil varsling, afspærring, evakuering og andre nødvendige foranstaltninger ske efter politiets beslutning.

Opgaverne er en forlængelse af politiets arbejde som politimyndighed, da politiet har bemyndigelsen til at kunne foretage blandt andet afspærring. Politiet har ansvaret for, at det sker forsvarligt og i henhold til politiets vedtægter.

Da politiet er udøvende myndighed er det en naturlig videreførelse af deres arbejde, at de sørger for varsling, afspærring, evakuering og lignende i forbindelse med redningsberedskabets indsættelse.

Til § 15

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 13, stk. 4.

Til stk. 1

Redningsberedskabet kan til brug for varetagelsen af sine opgaver kræve private redskaber og transportmidler stillet til rådighed. Endvidere kan redningsberedskabet kræve, at fornødent betjeningsmandskab stilles til rådighed.

Borgere og andre private har pligt til at yde bistand ved redningsarbejde, herunder med redskaber og transportmidler. Hvis redningsberedskabet for eksempel vurderer, at et pågældende transportmiddel kan anvendes i forbindelse med redningsarbejdet, er der pligt til at stille transportmidlet til rådighed for redningsberedskabet. Det samme gør sig gældende for betjeningsmandskab hertil.

Bestemmelsen uddyber den almindelige pligt for borgerne til at yde bistand ved rednings- og slukningsarbejde. Det er den almindelig borgerpligt for enhver at yde al den hjælp, han formår, i tilfælde af ildebrand. Denne pligt indskrænkes naturligvis af risikoen for en konkret fare ved en given lejlighed.

Konsekvensen af at nægte at hjælpe kan være undergivet kriminalretlig sanktion.

Til stk. 2

Stk. 2, fastsætter, at den der har stillet redskaber eller transportmidler til rådighed, har ret til erstatning fra kommunen for afsavn af materiel og for eventuelle skader, der er påført materiellet i dets brug.

Det er ikke hensigten, at borgere og private selv skal bære udgifter som følge af, at deres redskaber eller transportmidler er blevet anvendt af redningsberedskabet, eller at de er blevet beskadiget i brugen.

Det vil således påhvile kommunen at yde erstatning i tilfælde, hvor det kommunale redningsberedskab anvender materiel fra andre, herunder private, og hvor redskaberne eventuelt er blevet beskadiget i forbindelse med indsatsen. Det er rekvirenten det står nærmest til at bære risikoen for en erstatning, hvorfor der er objektivt ansvar.

Til § 16

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 14, og omhandler redningsberedskabets ret til under enhver indsats at skaffe sig adgang til private områder samt i fornødent omfang anvende, beskadige eller ødelægge privat ejendom som led i en redningsindsats.

Til stk. 1

Stk. 1 angiver, at redningsberedskabet i forbindelse med enhver indsats har ret til at skaffe sig adgang til private områder uden retskendelse. Det indebærer, at redningsberedskabet, hvis det er nødvendigt, har ret til at nedbryde og fjerne fysiske forhindringer i forbindelse med dets indsats.

Beføjelsen til at få adgang til private områder uden retskendelse kan kun anvendes, hvor det vil være nødvendigt i forbindelse med redningsberedskabets indsats.

Der skal derfor foretages en vurdering af, om det vil være nødvendigt at skaffe sig adgang til eventuelle private områder og om det er nødvendigt at gennembryde eller nedrive en bygning for at udføre opgaven. Hvis der forefindes en anden mindre indgribende mulighed skal denne anvendes, hvis det kan ske uden væsentlig risiko og ulempe.

Til stk. 2

Stk. 2, giver redningsberedskabet ret til at nedrive bygninger eller fjerne forhindringer for at standse en skades udbredelse.

Hvis det kan standse skadens udbredelse eller formindske skaden har redningsberedskabet mulighed for at nedrive bygninger eller fjerne forhindringer. I visse tilfælde vil det være en naturlig del i forbindelse med at begrænse skadens omfang som for eksempel, når en bygning brænder, og der er fare, for at den brændende bygning vil sprede ilden til andre omkringliggende bygninger.

Det er beredskabschefen eller dennes stedfortræder, der har beføjelse til at beslutte, om det er nødvendigt at nedrive bygninger eller fjerne forhindringer. Beredskabschefen eller stedfortræderen har ansvaret for indsatsen på skadesstedet og skal dermed vurdere, om der skal ske nedrivning eller fjernelse af forhindringer, for at redningsberedskabet kan udføre sine opgaver.

Der skal foretages en proportionalitetsbetragtning i forhold til nødvendigheden af nedrivning eller fjernelse af forhindringer.

Til stk. 3

Stk. 3 fastsætter, at den skade, der sker ved brandslukning, anses som brandskade. Der kan således ikke søges om erstatning hos redningsberedskabet for skader, der sker som følge af den brandslukning, redningsberedskabet foretager. Erstatningskrav for følgerne af redningsindsatsen må i stedet rettes mod skadevolderen eller et forsikringselskab på linie med krav ifølge den skade, der er forvoldt umiddelbart af branden mv.

Da skade i forbindelse med brandslukning betragtes som brandskade, følger det af brandforsikringen for den brandskadede bygning, at brandforsikringen skal yde erstatning for nedrevne bygninger.

Såfremt der ikke er tegnet brandforsikring for den brandskadede bygning, vil der efter almindelige erstatningsregler kunne rejses krav mod ejeren af bygningen.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at betaling af indsatsen ved brandslukning i naturen påhviler kommunen.

Det skal tydeliggøres, at der ikke er nogen slukningsforpligtigelse ved brand i naturen. Det må vurderes ved en konkret afvejning af, om det skønnes nødvendigt at slukke brande i naturen, når den opstår.

Bestemmelsen indebærer, at kommunen har betalingspligten, hvis og når, der skal ske slukning af brand uden for by- og bygdezoner (i naturen), hvilket er en tydeliggørelse i forhold til tidligere landstingsforordning om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand.

Til § 17

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 14, stk. 4.

Redningsberedskabet har i forbindelse med dets indsats ret til at skaffe sig adgang til private vandbeholdere, vandledninger og andre vandforsyningssteder.

Det forudsættes dog, at dette kun er gældende, hvor det er nødvendigt og hvor redningsberedskabet ikke har adgang til andet vand. Forsyningen med brandvand er som udgangspunkt sikret i tilstrækkelig omfang og på alle lokaliteter, jf. § 12.

Erstatning for det vand, der anvendes af redningsberedskabet, kan enten ydes ved reetablering eller ved betaling.

Til § 18

Bestemmelsen er uændret i forhold til den nuværende landstingsforordnings § 17, og omhandler redningsberedskabets pligt til at indberette til politiet samt sikre mistænkelige spor, der findes i forbindelse med en indsats af beredskabet.

I henhold til bestemmelsen skal redningsberedskabet være opmærksom på, hvad der kan være skyld i ulykken og videregive eventuelle spor og beviser til politiet til den videre efterforskning, hvis der gives anledning til en efterforskning.

Endvidere skal redningsberedskabet straks underrette politiet, hvis redningsberedskabet finder mistænkelige spor i forbindelse med redningsindsatsen. Underretningen skal ske umiddelbart således at beviset kan sikres hurtigst muligt.

Bevissikringen skal finde sted efter aftale med politiet, hvis der er mulighed for det.

Til § 19

Bestemmelsen er ny.

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen kan opkræve et gebyr for redningsberedskabet udrykning til blinde alarmer fra lovpligtige automatiske brandmeldeanlæg.

Blinde alarmer fra sådanne anlæg kan f.eks. opstå, fordi anlæggene ikke er vedligeholdt.

Ved en blind alarm fra et automatisk brandmeldeanlæg forstås en automatisk tilkaldelse af redningsberedskab uden at der er brand eller overhængende fare herfor.

Kommunalbestyrelsen fastsætter gebyret, der ikke må overstige de faktiske udgifter i forbindelse med en blind alarm.

Til § 20

Bestemmelsen er ny og omhandler beredskabsplanlægning og samordning.

Til stk. 1

Planlægningen af beredskabet baseres på princippet om, at det medlem af Naalakkersuisut, der varetager den daglige funktion, også bør varetage funktionen i ulykkes- og katastrofesituationer, hvor dagligdagens ressourcer ikke længere slår til.

Ansvar for planlægningen af de foranstaltninger, der er nødvendige for at håndtere ulykke- og katastrofesituationer, ligger hos de enkelte landsstyreområder.

De enkelte medlemmer af Naalakkersuisut skal varetage beredskabsplanlægningen inden for deres respektive områder i overensstemmelse med sektoransvarsprincippet.

Herved sikres det, at der i den daglige administration tages de fornødne beredskabsmæssige hensyn, så flest mulige beredskabsforberedelser kan gennemføres på en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig måde og at der skabes en kontinuitet i beredskabet fra dagligdagens funktioner over større ulykker og katastrofer. De foranstaltninger, der planlægges sat i værk i en situation, hvor dagligdagens ressourcer ikke slår til, vil derfor være en videreudvikling af det daglige beredskab.

Foranstaltningerne vil derfor bygge på den sædvanlige opgaveløsning og de eksisterende funktioner.

Det påhviler de enkelte medlemmer af Naalakkersuisut at sikre, at lovgivningen inden for de respektive naalakkersuisutområder indeholder de fornødne bestemmelser til regulering af beredskabsmæssige forhold med videre.

Til stk. 2

Naalakkersuisut ved medlem af Naalakkersuisut for beredskab skal koordinere planlægningen vedrørende de enkelte sektorområders beredskabsplaner.

Medlem af Naalakkersuisut for beredskab skal således sørge for, at hver enkelt sektor udarbejder beredskabsplaner, der skal være funktionelle ved ulykker og katastrofer udover dagligdagen. Det betyder, at de enkelte medlemmer af Naalakkersuisut skal sørge for, at der udarbejdes beredskabsplaner for deres område.

Endvidere skal medlem af Naalakkersuisut for beredskab rådgive myndighederne, når det er nødvendigt. Dog vil spørgsmål vedrørende sektorspecifikke beredskabsspørgsmål blive henvist til det sektoransvarlige område og behandlet af pågældende sektorområde.

Herudover skal medlem af Naalakkersuisut for beredskab gennemføre den del af planlægningen der ikke påhviler andre myndigheder. Medlemmet af Naalakkersuisut for beredskab har således pligt til at varetage den del af planlægningen, der ikke varetages af andre myndigheder.

Beredskabskommissionen skal medvirke til samordningen af sektorberedskabsplaner, ved deltagelse og rådgivning, hvor det er nødvendigt til udarbejdelse af beredskabsplanerne.

Desuden skal beredskabskommission udarbejde en beredskabsplan for Grønland, der skal varetage de situationer, der kan opstå ved ulykker og katastrofer. Hvis der er bilag til beredskabsplanen bør de opdateres hvert halve år for at kunne medtage eventuelle væsentlige ændringer, der sker inden for beredskabsområdet.

Som minimum skal beredskabsplanen revideres hvert 4. år, da det er påkrævet at beredskabsplanen er opdateret og står i forhold til virkeligheden og udviklingen på beredskabsområdet.

Ligeledes er det angivet, at sektorberedskabsplanerne bør revideres, når udviklingen gør det nødvendigt.

Ved uoverensstemmelse mellem sektorberedskabsplanerne og beredskabsplanen for Grønland, vil det være beredskabsplanen for Grønland der er gældende. En sektorberedskabsplan kan ikke vedtages i strid med beredskabsplanen for Grønland.

Til § 21

Bestemmelsen er ny og omhandler det forhold, at de enkelte kommunalbestyrelser skal udarbejde en beredskabsplan for kommunen.

Til stk. 1

Kommunalbestyrelsen skal sørge for, at der udarbejdes en samlet beredskabsplan for kommunen, der kan anvendes ved ulykker og katastrofer eller ved behov. De daglige opgaver for kommunens beredskab er udgangspunktet, således at de særlige opgaver er en videreførelse af de daglige opgaver.

Tilstedeværelsen af kommunikationscentre, lufthavne, heliporte, havne og forsyningslinjer bør indgå i kommunens overvejelser ved planlægningen af beredskabsplaner. Såfremt der i kommunen forefindes særlige anlæg eller virksomheder, der vil kunne udgøre en risiko, skal disse indgå som et naturligt led i kommunens overvejelser i forbindelse med beredskabsplanerne.

Til stk. 2

De kommunale beredskabsplaner og eventuelle bilag skal revideres, når der er et behov herfor, for eksempel hvor der er sket en ulykke eller katastrofe har godtgjort, at beredskabsplanerne er mangelfulde. Anlæggelse eller udbygningen af en lufthavn eller at et større industrianlæg m.v. kan ligeledes kræve en revision af planen.

Beredskabsplanen skal revideres mindst 1 gang i hver kommunal valgperiode, da nogle forudsætninger kan have ændret sig i forbindelse med valgperioden. Her tænkes blandt andet på, at nøglepersoner kan være blevet udskiftet, hvorfor det vil være nødvendigt at revidere beredskabsplanen.

Til stk. 3

Beredskabsplaner og revisioner af beredskabsplaner skal sendes til Naalakkersuisut ved medlem af Naalakkersuisut for beredskab til godkendelse. Formålet hermed er at få samordnet beredskabsplanerne, så de står i forhold til den overordnede nationale beredskabsplan, der er udarbejdet af Naalakkersuisut.

Til stk. 4

Stk. 4 er en bemyndigelse til Naalakkersuisut til at fastsætte vejledende retningslinjer for udarbejdelse af kommunale beredskabsplaner, så de er i tråd med den overordnede nationale beredskabsplan.

Af de vejledende retningslinjer bør det blandt andet fremgå, at der i beredskabsplanen bør fastsættes regler for, hvem der har ansvaret for redningsberedskabet og i hvilke tilfælde redningsberedskabet kan indsættes.

Dette indebærer, at Naalakkersuisut ved medlem af Naalakkersuisut for beredskab ved udarbejdelse af retningslinjer fastsætter paradigmerne for kommunernes beredskabsplaner.

Dermed sikres det, at der bliver udarbejdet nogenlunde ensartede beredskabsplanerne for kommunerne, samt at de kommunale beredskabsplaner er i tråd med den overordnede nationale beredskabsplan.

Til § 22

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nugældende landstingsforordnings § 25.

Der kan i medfør af denne bestemmelse fastsættes regler og tekniske forskrifter om blandt andet brandfarlige virksomheder og oplag, og om brandfarlige væsker.

Der vil endvidere i medfør af bestemmelsen kunne fastsættes regler om brandforebyggende foranstaltninger blandt andet i hoteller, plejehjem, forsamlingslokaler, herunder teatre, udstillingslokaler, kirker og lignende bygninger og lokaler, i skoler m.v.

Til stk. 1

Stk. 1 giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler om godkendelse af oprettelse, placering, indretning og anvendelse af virksomheder, hvor der opbevares, anvendes eller fremstilles faste, flydende eller luftformige brandfarlige eller eksplosive stoffer, der i forbindelse med brand eller anden skade kan medføre en risiko for personer, ejendom eller miljøet.

Naalakkersuisut kan herunder fastsætte regler om, at der træffes foranstaltninger om virksomheders beliggenhed, indretning og benyttelse, der findes påkrævet for at formindske brand eller eksplosionsfare og at der foretages sikring af forsvarlige muligheder for slukningsarbejdet.

Naalakkersuisut kan fastsætte regler om, at virksomheder pålægges at anskaffe brand- og redningsmateriel og eventuel vandforsyning til eget brug.

For godkendelser m.v. af sådanne virksomheder kan der fastsættes byggetekniske krav i den udstrækning, sådanne krav ikke er fastsat i medfør af byggelovgivningen.

Endvidere kan der fastsættes regler om opbevaring og brug af brandfarlige stoffer. Disse regler skal have til formål at forebygge eller formindske brandfare og sikre forsvarlige rednings- og slukningsmuligheder i tilfælde af brand.

Regler for opbevaring og anvendelse af eksplosive stoffer er fastsat i bekendtgørelse nr. 16 af 16. juli 2007 om eksplosive stoffer. Regler for opbevaring af fyrværkeri er fastsat i bekendtgørelse nr. 19 af 9. december 2004 om opbevaring af fyrværkeri. Regler om anvendelse af fyrværkeri fastsættes i medfør af dansk lovgivning.

Til stk. 2

Stk. 2 viderefører muligheden for, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler for tekniske og driftsmæssige forskrifter om brugen af ild og lys samt om andre brandforebyggende foranstaltninger i bygninger og på grundarealer. Desuden henvises til § 29, stk. 2 om mulighed for kommunale påbud i forbindelse med brandsyn.

Til § 23

Bestemmelsen er en videreførelse af § 25 a i gældende landstingsforordning om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand, som blev indført ved landstingsforordning nr. 8 af 20. november 2006 om ændring af landstingsforordning om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand.

Bestemmelsen medfører, at Naalakkersuisut kan bestemme, at der ud fra sikkerhedsmæssige hensyn kun skal være én aktør på de opremsede områder. Bestemmelsens formulering muliggør også, at der kan være én aktør på hvert af de opremsede områder, således at for eksempel én har eneret til at indføre eksplosive stoffer, medens en anden har eneret til at sælge eksplosive stoffer. Endvidere vil én aktør også kunne få eneret til samtlige opremsede områder, ligesom en eneret kan tildeles flere rettighedshavere i forening, evt. under nærmere vilkår, jf stk. 2. Bestemmelsen søger at højne det generelle sikkerhedsniveau, blandt andet ved at eneret kan meddeles personer eller virksomheder, som besidder en høj faglig viden, ligesom man med bestemmelsen kan smidiggøre kontrollen med og administrationen af området, idet antallet af aktører vil kunne nedbringes.

Ved meddelelse af koncession kan man forestille sig, at en række opgaver vil blive udbudt i offentlig licitation, og der kan ved tildeling pålægges den vindende budgiver såvel en ret som en pligt til, for eksempel, at forsyne hele Grønland med eksplosiv- eller letfængelige stoffer i et nærmere bestemt omfang. Der vil typisk ske en prækvalifikation inden afholdelse af licitation for at sikre at alle bydere lever op til de stillede kriterier.

Meddelelse af koncession kan også ske ved anvendelse af en alternativ fremgangsmåde end licitation, for eksempel ved udvælgelse.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut ret til at fastsætte vilkår i forbindelse med meddelelse af eneret efter stk. 1. Vilkårene kan eksempelvis angå sikkerhedskrav, tidsbegrænsninger geografiske begrænsninger, eller vilkår for tilbagekaldelse af koncession uden erstatning i tilfælde af tilsidesættelsen af væsentlige pligter.

Til § 24

Bestemmelsen er en videreførelse af § 25 b i gældende landstingsforordning om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand, som blev indført ved landstingsforordning nr. 8 af 20. november 2006 om ændring af landstingsforordning om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand.

Bestemmelsen skaber hjemmel for Naalakkersuisut til at lave kontrol hos den, som formodes at have overtrådt regler om eksplosive stoffer fastsat i medfør af denne lov. Bestemmelsen er formuleret som en generel kontrolbestemmelse, der stiller krav om, at der skal være en formodning for, at der er sket en overtrædelse. Herudover er det et krav, at Naalakkersuisut skønner, at kontrollens gennemførelse er nødvendig af hensyn til forsvarlig administration af området. Skønnet over nødvendigheden angår også selve gennemførelsen af kontrollen uden forudgående retskendelse. Kun hvis forudgående retskendelse vil forspilde øjemedet med kontrollen, må kontrollen foretages uden retskendelse.

Det er i bestemmelsen præciseret, at der ved kontrollen skal forevises behørig legitimation for, hvilken myndighed, den udsendte embedsmand repræsenterer, samt hvem den pågældende er. Legitimationen skal forevises uopfordret.

Kontrollen kan gennemføres hos "den", som formodes at have overtrådt regler fastsat i medfør af forordningen. Det er vanskeligt at præcisere de steder, hvor kontrollen rent fysisk kan gennemføres, men formuleringen skal forstås bredt. Således vil kontrol i hvert fald for eksempel kunne gennemføres i lokaler, sprængstofmagasiner og transportmidler, hvor eksplosive og letfængelige stoffer opbevares eller bruges.

Det er præciseret i bestemmelsen, at ejeren eller dennes ansatte har pligt til at yde Naalakkersuisut fornøden vejledning og hjælp ved kontrollen. Den nærmere udstrækning og karakter af denne vejlednings- og bistandsforpligtelse må dog ikke bringe forholdet i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions forbud mod selvinkriminering.

Skønnes det i sjældne tilfælde nødvendigt at gennemføre kontrol i lokaler, der tjener til privatbolig eller fritidsbolig, må dette ske i overensstemmelse med reglerne om ransagning i kapitel 36 i retsplejeloven for Grønland. Samtidig vil politiet i øvrigt have adgang til lokaler m.v. i medfør af retsplejeloven for Grønland som led i efterforskning af et kriminelt forhold.

Til § 25

Bestemmelsen svarer til § 25 c i gældende landstingsforordning om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand, som blev indført ved landstingsforordning nr. 8 af 20. november 2006 om ændring af landstingsforordning om forebyggelse af og bekæmpelse af ildebrand.

Bestemmelsen foreskriver, at der skal opkræves gebyr for udstedelse og fornyelse af tilladelse til at købe og anvende eksplosive stoffer, tilladelse som sprængningsleder samt godkendelse af sprængstofmagasiner.

Gebyret fastsættes ved tekstanmærkning på Landstingsfinansloven. Det er imidlertid ikke hensigten, at gebyret væsentligt skal overstige de udgifter, der skønsmæssigt og erfaringsmæssigt medgår til administration af området, herunder til kontrol- og tilsynsforanstaltninger, som har en naturlig tilknytning til den ydelse, som gebyret er betaling for.

Til § 26

Bestemmelsen er ny og indeholder en bemyndigelse til Naalakkersuisut til at overdrage varetagelse af myndigheds- og tilsynsopgaver af eksplosive stoffer til kommunerne.

Bestemmelsen åbner dermed op for at eksplosivstofområdet fremover vil kunne varetages af kommunerne i stedet for Naalakkersuisut, som er tilfældet nu.

Til § 27

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 18.

Bestemmelsen omhandler bl.a. de særlige brandfarlige virksomheder. Ved vurdering af, om sådanne virksomheder kan tillades oprettet, er kendskabet til de brandfarlige stoffers egenskaber og erfaring om muligheden for at bekæmpe brand, der opstår i sådanne virksomheder, af afgørende betydning.

Det vil derfor være af væsentlig betydning, at beredskabschefen eller en indsatsleder konsulteres herom.

Til stk. 1

I medfør af forslagets § 22 fastsætter Naalakkersuisut de generelle regler, der skal opfyldes ved virksomhederne indretning. Disse regler omfatter dels forskrifter af teknisk og driftsmæssig karakter, dels for visse virksomheder tillige brandforebyggende krav af byggeteknisk karakter.

Ud over tilladelser i henhold til byggelovgivningen kræver indretning af brandfarlige virksomheder tillige tilladelser efter reglerne i denne lov om brandforebyggende foranstaltninger.

For andre virksomheder stilles brandforebyggende krav til bygningskonstruktionen i medfør af byggelovgivningen og som driftsmæssige krav i medfør af reglerne i denne lov om brandforebyggende foranstaltninger.

I forbindelse med godkendelsen kan det bl.a. pålægges virksomhederne at anskaffe brand- og redningsmateriel og tilvejebringe vandforsyning til virksomhedens eget brug ved brandslukning.

Virksomheder, der fremstiller, behandler eller anvender eksplosive letantændelige eller særlige brandfarlige væsker, luftarter eller stoffer kan ikke oprettes uden tilladelse fra kommunalbestyrelsen. Ligeledes kan der ikke ske væsentlige ombygninger, udvidelser eller forandringer i driften af virksomhederne uden tilladelse fra kommunalbestyrelsen.

Til stk. 2

I henhold til stk. 2 kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der ved indretning og benyttelse af bygninger og grundarealer skal træffes konkrete foranstaltninger, der kan formindske risikoen for brandfare og sikre forsvarlige rednings- og slukningsmuligheder.

Til § 28

Bestemmelsen svarer med nogle indholdsmæssige ændringer til nuværende landstingsforordning § 19.

Til stk. 1

I henhold til stk. 1, kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der skal træffes de foranstaltninger, som er fastsat i de regler og tekniske og driftsmæssige forskrifter, der udstedes i medfør af forslagets § 22 stk. 2, nr. 2 om foranstaltninger, der er nødvendige til at forebygge eller formindske brandfare og til at sikre forsvarlige rednings- og slukningsmuligheder i tilfælde af brand.

De enkelte kommuner afgør selv om de vil træffe de foranstaltninger, der er fastsat i de tekniske og driftsmæssige forskrifter, der udstedes i medfør af § 22, stk. 2, nr. 2.

Til stk. 2

Bestemmelsen angiver, at kommunalbestyrelsen mindst en gang om året skal tage stilling til om der skal gennemføres brand- og evakueringsøvelser i bygninger m.v., der er omfattet af § 22, stk. 2, nr. 2. Bestemmelsen indebærer ingen pligt til at gennemføres brand- og evakueringsøvelser i et bestemt omfang, så længe et forsvarligt redningsberedskab er opretholdt, idet eventuelle forskrifter i den kommunale beredskabsplan om øvelsesaktiviteter dog forventes overholdt.

Kommunalbestyrelsen skal kunne dokumentere sin stillingtagen, hvilket som udgangspunkt sker ved hjælp af kommunalbestyrelsens mødeprotokol.

Til stk. 3

I henhold til stk. 3, kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der skal træffes konkrete driftsmæssige foranstaltninger i bygninger og grundarealer, hvor der er særlige brandfarlige forhold, hvor der samles mange mennesker eller hvor store værdier kan blive udsat for ødelæggelse. Det kan blandt andet være tilfældet for hoteller, i plejehjem, i skoler og andre undervisningslokaler, i daginstitutioner, i butikker og lignende salgsllokaler, i kontorlokaler, i forsamlingslokaler, herunder teatre, udstillingslokaler, kirker og lignende bygninger.

Kommunalbestyrelsen kan blandt andet påbyde, at der anskaffes brand- og redningsmateriel og tilvejebringes vandforsyning til eget brug ved brandslukning. Endvidere kan kommunalbestyrelsen forlange, at der etableres brandalarmeringsanlæg og automatiske brandslukningsanlæg.

Til stk. 4

Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der ved benyttelse af forsamlingslokaler eller ved afholdelse af arrangementer, herunder udstillinger, festivaler og teaterforestillinger skal udsættes brandvagt.

Kommunalbestyrelsen kan bestemme, hvornår det vil være hensigtsmæssigt og nødvendigt at opstille en brandvagt. Det kan for eksempel være hensigtsmæssigt at udsætte brandvagt ved offentlige begivenheder, hvor der vil være mange mennesker samlet eller hvor der anvendes åben ild eller fyrværkeri m.v.

Kommunalbestyrelsen kan dog også bestemme, at der ved alle offentlige arrangementer af en vis størrelse eller karakter skal udsættes brandvagt.

Kommunalbestyrelsen har beslutningskompetencen, da kommunalbestyrelsen som øverste myndighed for redningsberedskabet i kommunen har ansvaret for brandsikkerheden.

Endvidere kan kommunalbestyrelsen bestemme, at en arrangør af et arrangement skal betale et gebyr til dækning af kommunens udgifter, når der udsættes brandvagt.

Kommunen kan regulere pligten til at udsætte brandvagt samt størrelsen af evt. gebyrer i kommunale vedtægter. Gebyret må ikke overstige de faktiske udgifter ved udsættelse af brandvagt.

Til § 29

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 4, stk. 9.

Til stk. 1

Efter stk. 1 er det fastlagt, at det er kommunalbestyrelsen, der foretager brandsyn af virksomheder, af bygninger, hvor mange mennesker samles og af brandfarlige bygninger og oplag. Kommunalbestyrelsen foretager endvidere brandsyn af fredede bygninger.

Det vil som hidtil være en kommunalt ansat brandkyndig person, så som beredskabschefen eller en indsatsleder, der skal foretage brandsyn, da en brandkyndig person har den fornødne ekspertise.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut mulighed for at fastsætte generelle bestemmelser om brandsyn.

En bekendtgørelse kan indeholde regler om, at der skal ske jævnlig brandsyn af virksomheder, fredede bygninger, bygninger, hvor mange mennesker samles, som for eksempel forsamlingshuse og af brandfarlige bygninger og oplag.

Endvidere er Naalakkersuisut bemyndiget til at fastsætte regler om påbud om afhjælpning af eventuelle mangler, der konstateres ved brandsynet. Sådanne mangler kan for eksempel være opsætning af manglende brandalarmer eller bekæmpelsesmidler, korrekt skiltning af udgange, rydning af flugtveje m.v.

Til stk. 3

Beredskabschefen, en indsatsleder eller en anden kommunalt ansat brandkyndig person kan foretage brandsyn uden retskendelse. Baggrunden herfor er, at det skal være muligt at foretage brandsynet uden først at indhente retskendelse, da dette vil tage tid og kunne forsinke det nødvendige brandsyn.

Den der foretager brandsyn bør have bestået et kursus i brandteknisk byggesagsbehandling og gennemgået brandsynskursus, således at den pågældende har ekspertise og forståelse for, hvad brandsynet indebærer.

Brandsynet skal bidrage til at sikre, at en bygning lever op til kravene om brandsikkerhed og dermed forebyggelse af brand.

Den, der foretager brandsyn, skal forevise behørig dokumentation for hvilken myndighed, den pågældende repræsenterer, samt hvem den pågældende er. Legitimation skal forevises uopfordret. Behørig legitimation indebærer, at den, der foretager brandsyn skal dokumentere, at den

pågældende har ret til at foretage brandsynet. Dokumentationen bør derfor være udstedt af kommunalbestyrelsen.

Til § 30

Bestemmelsen er ny og giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler om kommunalbestyrelsens offentliggørelse af resultatet af og sanktioner på grund af brandsyn.

I bekendtgørelsen kan det fremgå, at der kan ske offentliggørelse af resultatet af brandsyn i virksomheder, fredede bygninger og bygninger, hvor mange mennesker samles, som for eksempel forsamlingshuse eller andre lokaler i kommunen.

Offentliggørelsen kan omfatte navne på de fysiske personer og juridiske personer, der er kontrolleret, samt navne på de fysiske og juridiske personer, der som følge af brandsynet modtager påbud.

Offentliggørelsen kan blandt andet ske i elektronisk form.

Til § 31

Bestemmelsen svarer til den nuværende landstingsforordnings § 24.

Til stk. 1

Stk. 1 angiver, at ejere eller brugere af bygninger, hvor der er indrettet ildsted, har pligt til at sørge for renholdelse af ildsted og røgrør herfra. Formålet hermed er at forebygge brandfare.

Ved ildsted forstås ildsteder à la åbne kaminer og pejse. Ildsteder er en generel betegnelse for centralvarmekedler, brændeovne, olieovne, pejse m.m.

Til stk. 2

I henhold til stk. 2 påhviler ansvaret for vedligeholdelse af skorstene, ildsteder, røgrør og røgkanaler ejeren. Endvidere har brugeren, når brugeren bliver bekendt med en mangel, pligt til at underrette ejeren eller redningsberedskabschefen eller dennes stedfortræder om manglen.

Til § 32

Bestemmelsen svarer med enkelte materielle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 4, stk. 7 og 8, § 21 og § 24.

Til stk. 1

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler for skorstensfejning, -skortensrensning samt regler for uddannelse og pligter for skorstensfejere. Baggrunden herfor er, at

skorstensfejning er en forebyggende foranstaltning af brand, hvorfor Naalakkersuisut kan fastsætte regler herom.

I bekendtgørelsen kan der fastsættes regler om, at der jævnligt skal foretages skorstensfejning som forebyggelse af brand.

Endvidere kan bekendtgørelsen indeholde regler om eftersyn af skorstene og bygninger med indrettede ildsteder for blandt andet at påse, om skorstene, ildsteder, herunder bageovne, røg- ovne er i forsvarlig stand og behørigt vedligeholdt og rensset.

Til stk.2

Kommunalbestyrelsen har efter bestemmelsen pligt til at sørge for, at der bliver foretaget lovpligtig skorstensfejning som et led i forebyggelse af brand.

Kommunalbestyrelsen skal på den baggrund udpege mindst en person til at varetage den lovpligtige skorstensfejning.

Til stk. 3

Bestemmelsen angiver, at skorstensfejning skal udføres af personer, der er godkendt af kommunalbestyrelsen, og som har gennemgået et godkendt kursus i skorstensfejning.

Det vil eventuelt være nødvendigt at tilbyde godkendte kurser i skorstensfejning for at kunne imødekomme kravet.

Til stk. 4

Bestemmelsen angiver, at skorstensfejere med politiets medvirken har adgang til en bygning eller ejendom for at kunne varetage deres opgave.

Baggrunden herfor er, at det har vist sig at det ikke altid er lige nemt for skorstensfejere at opnå adgang til folks bolig for at varetage deres arbejde. Derfor indføres det ved bestemmelsen, at skorstensfejere har adgang til en bolig som led i deres opgave samt for at forebygge ildebrand.

Til stk. 5.

I medfør af bestemmelsen vil skorstensfejning og skorstensrensning blive udført for ejerens regning.

Til § 33

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 12.

Bestemmelsen angiver, at den, der opdager brand eller truende fare herfor, skal underrette dem, der er udsat for fare, samt alarmere redningsberedskabet og eller politiet. Alarmering til politiet sidestilles med alarmering til redningsberedskabet.

Der skal altid ske alarmering om brand eller fare herfor til redningsberedskabet eller politiet, så redningsberedskabet kan reagere og varetage situationen.

Til § 34

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den nuværendes landstingsforordnings § 13.

Til stk. 1

Stk. 1 fastsætter, at enhver har pligt til at yde den fornødne hjælp, som er muligt for vedkommende i forbindelse med brand. Det indebærer, at alle har pligt til at yde bistand i forbindelse med redningsberedskabets varetagelse af sine opgaver ved brand i det omfang, som deres fysiske og psykiske tilstand tillader dem. Bestemmelsen indebærer ikke en pligt til at udsætte sig selv for fare for liv eller helbred.

Til stk. 2

Stk. 2, fastsætter, at den, der er til stede ved brand, skal deltage i rednings- og slukningsarbejdet. Bestemmelsen indebærer ikke en pligt til at udsætte sig selv for urimelig fare for liv eller helbred, men handlepligten er skærpet i forhold til stk. 1, da der nu er tale om en koordineret indsats under sagkyndig ledelse. Indsatslederens anvisninger til civile hjælpere vil således skabe en formodning for, at de pålagte opgaver kan varetages af hjælperen uden urimelig fare for eget liv eller helbred.

Til stk. 3

Stk. 3, angiver, at den, der har deltaget i rednings- og slukningsarbejde, har ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Forudsætningen for erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er, at det kan godtgøres, at der er lidt et tab ved at deltage i rednings- og slukningsarbejde.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes af kommunen, der er øverste myndighed for det kommunale redningsberedskab.

Til § 35

Bestemmelsen svarer med enkelte materielle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 16.

Til stk. 1

Stk. 1 fastsætter, at enhver skal rette sig efter de påbud, der udstedes af redningsberedskabet, hvilket indebærer, at hvis og når redningsberedskabet meddeler et påbud til en person, skal det efterleves.

Et påbud kan blandt andet være, at der ikke må færdes inden for et vist område, mens redningsberedskabet varetager sine opgaver i forbindelse med indsatsen.

Til stk. 2

For at politiet og redningsberedskabet kan varetage deres opgaver, fastsætter stk. 2, at enhver har pligt til at overholde politiets afspærringer i forbindelse med en indsats og til at efterleve politiets og redningsberedskabets opfordring til at forlade afspærrede områder eller veje hertil. Det skyldes, at det skal være muligt for politiet og redningsberedskabet at varetage deres opgaver uden at blive forstyrret eller forhindret af uvedkommende.

Til stk. 3

Stk. 3 fastsætter regler om evakuering, samlingssteder og indkvarteringsområder.

Særligt angiver stk. 3, at enhver skal ved ordre om evakuering inden for givne frister forlade deres opholdsted og begive sig hen til nærmere udpegede samlingssteder eller indkvarteringsområder.

Der skal således i tilfælde af ulykker eller katastrofer, hvor redningsberedskabet indsættes, skal angives samlingssteder eller indkvarteringssteder, der kan anvendes, hvis der er behov for evakuering eller indkvartering.

Til § 36

Bestemmelsen er ny.

Til stk. 1

Stk. 1 omhandler enhver borgers pligt til efter anmodning at stille sin bolig eller andre lokaler til rådighed for nødstedte personer og bespise dem i et omfang vedkommende formår. Pligten gælder både private og virksomheder, hvis redningsberedskabet skønner, at der er et behov herfor.

Til stk. 2

Naalakkersuisut fastsætter i en bekendtgørelse den godtgørelse, der skal ydes herfor. Godtgørelsen skal svare til de reelle udgifter, der har været ved at stille bolig eller andre lokaler til rådighed for nødstedte personer samt en godtgørelse for ulempe.

Desuden kan der fastsættes regler om godtgørelse for bispisning. Godtgørelsen skal alene ses som en kompensation for den udgift, der har været afholdt i forbindelse med beværtning og bispisning. Godtgørelsen skal derfor ikke være en fortjeneste, men en afspejling af de reelt afholdte udgifter. Kommunalbestyrelsen skal betale godtgørelsen for bispisning m.v.

Til § 37

Bestemmelsen er en sanktionsbestemmelse.

Til stk. 1

Stk. 1 medfører, at der kan idømmes bøde til den, der overtræder § 31, § 33, stk. 1, og § 34, stk. 1. Der kan således idømmes bøde, hvis man ikke yder hjælp i forbindelse med en redningsberedskabssituation.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver mulighed for at idømme bøde til den, der ikke efterkommer påbud eller forbud efter § 15, stk. 1, § 23, stk. 2, § 24, § 27, § 28, § 29, stk. 2, § 34, stk. 2, § 35, § 36, stk. 1.

Hvis man ikke retter sig efter et påbud eller forbud i forbindelse med redningsberedskabets og politiets indsats ved ulykker og katastrofer, kan der idømmes bøde.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at der kan idømmes bøde til den, der opretter eller foretager væsentlige ombygninger, udvidelser eller forandringer i driften i virksomheden uden kommunalbestyrelsens godkendelse, jf. § 28, stk. 1.

Det indebærer, at hvis der oprettes eller foretages væsentlige ombygninger, udvidelser eller forandringer i driften af virksomheder, der er omfattet af § 22 i forslaget uden kommunalbestyrelsens godkendelse vil der kunne idømmes bøde til de pågældende virksomheder. Baggrunden er, at der er forbundet risici i forbindelse med driften af de virksomheder efter § 22, stk. 1.

Til § 38

Bestemmelsen svarer med materielle ændringer til den nuværende landstingsforordnings § 26, stk. 1. Bestemmelsen er en sanktionsbestemmelse.

Der kan idømmes bøde til den, der ikke udviser tilbørlig forsigtighed med ild, lys, tændstikker, aske, brandfarlige stoffer og øvrigt, der kan fremkalde eller befordre brand. Desuden kan der idømmes bøde til den, der undlader at påse, at personer, der hører til pågældendes husstand eller virksomhed, udviser en sådan forsigtighed.

Der kan endvidere idømmes bøde til den, der som ejer eller bruger af elektriske anlæg eller andre lys-, varme-, kraft- eller maskinanlæg, som kan fremkalde eller befordre brand, benytter sådanne anlæg eller lader dem benytte, uanset at de ikke er i forsvarlig stand.

Til § 39

Bestemmelsen fastsætter, at hvor inatsisartutloven eller forskrifter udstedt i medfør af inatsisartutloven hjemler idømmelse af bøde, kan bøden pålægges en juridisk person efter reglerne i kriminallov for Grønland.

Ved en juridisk person forstås blandt andet et selskab, en forening, en selvejende institution eller en anden juridisk person, Grønlands Selvstyre, en kommune eller et kommunalt fællesskab, vil der kunne pålægges bøde til den juridiske person, Grønlands selvstyre, kommunen eller det kommunale fællesskab som sådant.

Til § 40

Bestemmelsen angiver, at Naalakkersuisut i forskrifter i medfør af denne inatsisartutlov kan fastsætte sanktioner i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne eller for at undlade at efterkomme påbud eller forbud heri.

Til § 41

Til stk. 1

Bestemmelsen er en ikrafttrædelsesbestemmelse. Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2010.

Samtidig ophæves landstingsforordning nr. 6 af 30. oktober 1992 om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand med senere ændringer.

Til stk. 2

Bestemmelsen angiver, at bekendtgørelser og cirkulærer, der er udstedt i medfør af landstingsforordning nr. 6 af 30. oktober 1992 om forebyggelse og bekæmpelse af ildebrand opretholdes, indtil de ændres eller ophæves i medfør af denne landstingslov.

Til stk. 3

Stk. 3 fastsætter, at bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af Brandlov nr. 513 af 21. december 1979 for Grønland, opretholdes, indtil de ændres eller ophæves i medfør af denne lov.

Til § 42

Bestemmelsen fastsætter at denne lov ikke finder anvendelse på forundersøgelse, efterforskning og udnyttelse af ikke-levende ressourcer i Grønland, herunder mineralske råstoffer, der reguleres efter inatsisartutlov nr. 7 af 7. december 2009 om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor,

Sektoransvarsprincippet er fortsat gældende for råstofområdet, blot ikke efter denne lov, men reguleres i stedet efter inatsisartutlov om mineralske råstoffer og aktiviteter herfor.